

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **R. M.,** zastoupený Mgr. Pavlem Bednaříkem, advokátem se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2017, č. j. CPR-10123-5/ČJ-2017-930310-C232, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2017, č. j. 1 A 114/2017 – 20,

takto:

I. V řízení se pokračuje.

II. Kasační stížnost se zamítá.

III. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení nadepsaného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání směřující proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 10. 3. 2017, č. j. KRPA-87490-18/ČJ-2017-000022-ZAM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění, dále jím byla stěžovateli stanovena doba jednoho roku, po kterou mu nelze

umožnit vstup na území členských států Evropské unie a konečně byla stanovena doba 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí k vycestování stěžovatele z území České republiky.

[2] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že stěžovatel byl dne 9. 3. 2017 kontrolován policisty při pobytové kontrole v provozovně Rohlík při výkonu pracovní činnosti. Na místě výkonu práce nepředložil žádnou pracovní smlouvu, ani platné povolení k zaměstnání, ani jiný doklad, který by ho opravňoval k výkonu uvedené pracovní činnosti. Správní orgán prvního stupně nato vydal prvostupňové rozhodnutí. Správní spis obsahuje mj. prohlášení stěžovatele o vzdání se práva na odvolání, které je stěžovatelem vlastnoručně podepsáno a na němž je v jeho rodném jazyce vlastnoručně napsáno, že se vzdává práva na odvolání. Žaloba tedy směřovala proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto jako nepřípustné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“). Žalovaný podle městského soudu vyšel z toho, že se stěžovatel po oznámení prvostupňového rozhodnutí práva na odvolání písemně vzdal. Městský soud následně přisvědčil správnosti uvedeného postupu žalovaného, spočívajícího v zamítnutí odvolání pro nepřípustnost pramenící z předchozího vzdání se práva na odvolání. Správní spis totiž obsahuje stěžovatelem podepsané prohlášení ze dne 10. 3. 2017, kterým se vzdává práva na odvolání právě proti prvostupňovému rozhodnutí. Po převzetí rozhodnutí žalobce vlastnoručně napsal (na předtištěné prohlášení o vzdání se práva na odvolání), že se práva na odvolání vzdává. Svým podpisem tak stvrdil, že tak učinil na základě své svobodné vůle. Z prohlášení a jeho podpisu rovněž plyne, že stěžovatel byl poučen o právních následcích předmětného právního jednání, tedy že právo podat odvolání nepřísluší účastníkovi řízení, který se po oznámení rozhodnutí tohoto práva písemně nebo ústně do protokolu vzdal.

[3] Městský soud nepřisvědčil žalobní námitce, že stěžovatelem podepsané prohlášení nemělo náležitosti vyžadované ustanovením § 37 odst. 2 správního řádu. Z prohlášení je totiž zcela patrné, kdo jej učinil, před jakým správním orgánem se tak stalo a v jaké věci. Dále je z prohlášení zřejmé, že k jeho podepsání došlo za přítomnosti tlumočníka a stěžovatel byl poučen o následcích vzdání se práva na odvolání. Městský soud tudíž dospěl k závěru, že si stěžovatel musel být vědom následků předmětného právního jednání, neboť je mj. svéprávnou a dospělou osobou, která v případě jakéhokoli neporozumění úřední osobě čí jí poskytnutým poučením mohla své pochybnosti patřičným způsobem dát najevo již před správním orgánem prvního stupně. Stěžovatel tak ovšem neučinil, naopak výslovně uvedl, že se vzdává práva na odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Nelze proto přijmout jeho tvrzení, že uvedené jednání nezamýšlel a nejednal na základě vlastní vůle. Přestože městský soud připustil, že řízení o správním vyhoštění trvalo jen velmi krátkou dobu, uzavřel, že tato skutečnost sama o sobě nezapříčiňuje nezákonnost takového správního řízení.

[4] Stěžovatel podává kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel v řízení o odvolání i v řízení před městským soudem navrhoval důkaz svědeckou výpovědí osob zajištěných současně se stěžovatelem v rámci téže provozovny při totožné policejní akci, a to k prokázání vyvíjení nátlaku ze strany policie ke vzdání se práva na odvolání zajištěných osob. Otázka vyvíjení nátlaku na zajištěné cizince (a konkrétně tedy i stěžovatele) je přitom zcela zásadní pro posouzení účinnosti vzdání se

odvolání, přesněji přítomnosti svobodné vůle takto právně jednající osoby. Žalovaný ani městský soud se však tímto důkazním návrhem vůbec nezabývali.

[5] Krom toho stěžovatel namítá, že tlumočník nebyl přítomen spolu s ním po celou dobu jeho zajištění na přelomu dní 9. 3. 2017 a 10. 3. 2017, přičemž ke zmíněnému policejnímu nátlaku docházelo právě v okamžicích absence jakýchkoli dalších osob, které by jej mohly dosvědčit. Se stěžovatelem bylo po celou dobu jednáno způsobem, který nasvědčoval tomu, že o výsledku řízení je již předem rozhodnuto. Stěžovateli byly nadto kladeny různé kapciózní a sugestivní otázky, např.: „*Jste si vědom svého protiprávního jednání v souvislosti s Vaší neoprávněnou výdělečnou činností na území České republiky?*“

[6] Stěžovatel nerozumí českému jazyku a nebylo prokázáno, že byl ve svém rodném jazyce poučen o významu a podstatných následcích vzdání se odvolání. Nemá ani právnické vzdělání a už vůbec nemůže mít znalosti českého právního řádu, pročež nelze dovodit, že by si měl a mohl být vědom, jaký význam pro něj takový procesní úkon bude mít. V tomto ohledu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 5 Azs 272/2017 – 17, který se zabýval obdobnou situací.

[7] Městský soud podle stěžovatelova názoru nesprávně posoudil právní otázku, zda předmětné vzdání se odvolání splňuje náležitosti dle § 37 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2012, č. j. 5 As 120/2011 – 80. Bez významu není ani to, že prohlášení o vzdání se práva na odvolání bylo správním orgánem prvního stupně předpřipraveno, aniž by o něj stěžovatel v uvedené podobě žádal. Správní orgán prvního stupně tudíž překročil svou poučovací povinnost tím, že tento dokument vyhotovil zjevně za účelem usnadnění své následné procesní situace. Ostatně je třeba poukázat na skutečnost, že desítky dalších cizinců zajištěných policií se rovněž „samy od sebe“ vzdaly svého práva na odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Je nepochybné, že se v nynějším případě nejedná o individuální akt, nýbrž o systémový přístup správního orgánu prvního stupně. Městský soud byl povinen se těmito námitkami a úvahami zabývat. Pokud tato skutečnost mohla být prokázána svědeckými výpověďmi, bylo jeho povinností provést jimi dokazování.

[8] Konečně stěžovatel poukazuje na nestandardní délku (tj. nezvyklou rychlost) řízení o správním vyhoštění, a to nejen v případě jeho samotného, ale i dalších cizinců zajištěných při téže policejní akci. Samotné řízení proběhlo v rámci jednotek hodin. Je zjevné, že tak komplexní problematiku, jakou je správní vyhoštění, mající přesah do pramenů komunitárního práva, nelze v takto krátké době kvalifikovaně posoudit, když standardní praxí správních orgánů v obdobných věcech je trvání řízení v řádu desítek dnů či několika měsíců.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s rozsudkem městského soudu, a odkázal na své rozhodnutí. Zároveň však zdůraznil, že stěžovatel na prohlášení o vzdání se práva na odvolání vlastní rukou napsal, že se práva na odvolání vzdává, což následně stvrdil svým podpisem s tím, že byl o následcích svého prohlášení řádně poučen a celá věc mu byla přítomnou tlumočnicí přetlumočena. Žalovaný k tomuto připojil odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2017,

č. j. 4 Azs 197/2017 – 23, kterým byla zamítnuta kasační stížnost ve věci skutkově a právně obdobné nyní posuzované věci.

[10] V doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 11. 2017 upozornil stěžovatel na dvojici rozsudků Nejvyššího správního soudu, které se podle něj v podstatných aspektech shodují s projednávanou věcí (ze dne 8. 11. 2017, č. j. 5 Azs 272/2017 – 17, a ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Azs 270/2017 – 17). Poukázal také na zákaz kolektivního vyhoštění podle § 118 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a podle čl. 4 Protokolu č. 4 k Evropské úmluvě. Tento zákaz podle něj mohl být porušen vzhledem k několika desítkám řízení, která proběhla zcela shodným způsobem na základě jediné kontroly v rozmezí dvou dnů.

[11] Kasační stížnost je přípustná.

[12] Usnesením ze dne 17. 1. 2018, č. j. 2 Azs 340/2017 – 31, postoupil druhý senát rozšířenému senátu věc skutkově a právně obdobnou věci nynější, a to s otázkou, *„jestli skutečnost, že cizinec v řízení o správním vyhoštění, které proběhlo v řádu hodin, vlastnoručně v mateřském jazyku dopsal na převzaté rozhodnutí, že se nebude odvolávat (ať již to formuloval jako „nebudu se odvolávat“, nebo „vzdávám se odvolání/apelace“), následně podepsal předpřipravené prohlášení o vzdání se práva na odvolání, a zároveň při výslechu uvedl, že hodlá dobrovolně vycestovat, představuje, nebo nepředstavuje dostatečně jasnou a svobodně vyjádřenou vůli cizince vzdát se práva na odvolání za situace, že následně toto odvolání podal.*“ Je třeba zdůraznit, že v citované věci vystupuje v postavení stěžovatele rovněž jeden z cizinců, kteří byli v rámci totožné policejní akce zajištěni v téže provozovně. Ve své kasační stížnosti přitom uplatňuje obdobnou argumentaci, jako tomu činí stěžovatel v nyní posuzované věci.

[13] Nejvyšší správní soud si je vědom jisté odlišnosti skutkového základu nyní posuzované věci, která spočívá v tom, že stěžovatel vlastnoručně ve svém rodném jazyce dopsal na prohlášení o vzdání se práva na odvolání, že se nebude odvolávat, namísto toho, aby takový vpis vyhotovil na samotném rozhodnutí, jak tomu bylo ve výše zmíněné věci postoupené rozšířenému senátu. Jedná se ovšem o odlišnost zcela marginální. Nejvyšší správní soud proto řízení o kasační stížnosti přerušil a vyčkal na výsledek řízení před rozšířeným senátem.

[14] Usnesením ze dne 14. 8. 2018, č. j. 2 Azs 340/2017 – 72, vrátil rozšířený senát věc k projednání a rozhodnutí zpět druhému senátu. Rozšířený senát konstatoval, že jednotlivé senáty Nejvyššího správního soudu vycházely ve svých rozsudcích z rozdílně zjištěného skutkového stavu, a proto zaujatými právními názory ani na ně navazujícími výroky nemohly založit rozpor v judikatuře. Rozšířený senát zdůraznil, že odlišnost skutkového stavu byla o to významnější, že předmětem posuzování byla otázka pravosti, vážnosti, určitosti, srozumitelnosti a dobrovolnosti projevu vůle. Při jejím hodnocení je nutné přihlížet ke všem skutkovým okolnostem, ze kterých lze o obsahu projevené vůle usuzovat. Jednotlivé senáty totiž takto hodnotily nejen pouhou existenci vlastnoručního přípisu, ale i jeho přesnou formulaci, jeho jazyk, jazykovou vybavenost účastníka řízení, jeho následné chování a další skutkové okolnosti. Právní závěry učiněné na základě určité kombinace skutkových okolností proto nevytvořily pravidlo předurčující hodnocení skutkových okolností ve věci jiné. Rozšířený senát závěrem konstatoval, že mu nepřísluší

posuzovat ani to, zda skutkový stav jednotlivých posuzovaných případů byl skutečně rozdílný nebo ne, případně zda různé senáty pouze nepřecenily dílčí odlišnosti v souhrnu obdobných případů; jeho sjednocující role je totiž dána výlučně v otázkách právních.

[15] Nejvyšší správní soud rozhodl (výrokem I. tohoto rozsudku) o pokračování v řízení. S přihlédnutím k názoru rozšířeného senátu pak přistoupil k posouzení věci samé, a shledal, že kasační stížnost není důvodná. Podotýká přitom, že se ve značné míře přidržel právního názoru vyjádřeného již v rozsudku tohoto soudu ze dne 9. 11. 2017, č. j. 4 Azs 196/2017 – 23, neboť má za to, že skutkové okolnosti obou kasačních stížností jsou veskrze srovnatelné, a také proto, že uplatněná kasační argumentace je v obou případech obdobná.

[16] V prvé řadě se soud zabýval aspektem přezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatel totiž námitku nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. uplatnil, a soud je i nadto povinen k případné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí přihlédnout i nad rámec kasační stížnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[17] Vymezením pojmu nepřezkoumatelnosti se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je třeba pokládat zejména takové rozhodnutí soudu, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, obdobně srov. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73). O nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu se též může jednat např. v případě, kdy soud výrokem rozsudku zrušil napadené rozhodnutí správního orgánu, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale současně mu uložil další povinnosti týkající se jeho procesního postupu, a začlenil tak do výroku i část odůvodnění svého rozhodnutí (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 As 4/2005 – 34). Naproti tomu nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost je dána tehdy, pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, a v některých jiných speciálních případech (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25).

[18] Nejvyšší správní soud napadený rozsudek nepřezkoumatelným neshledal. Městský soud svůj právní názor vyjádřil zcela srozumitelně a jednoznačně. Odůvodnění napadeného rozsudku je logicky strukturované a významově bezrozporné, přičemž městský soud v něm patřičně pojednává o důvodnosti jednotlivých stěžovatelových žalobních námitek.

[19] Podle § 81 odst. 2 správního řádu „[p]*rávo podat odvolání nepřísluší účastníkovi, který se po oznámení rozhodnutí tohoto práva písemně nebo ústně do protokolu vzdal.*“ Úkonem, kterým se měl stěžovatel podle napadených rozhodnutí vzdát odvolání, byl jeho

vlastnoruční podpis na formuláři prohlášení o vzdání se odvolání, založeném ve správním spisu. Nadto ovšem stěžovatel k předpřipravenému (strojově vyhotovenému) textu prohlášení o vzdání se práva na odvolání vlastnoručně v azbuce připojil prohlášení, že se nebude odvolávat. Stěžovatel tedy vůli vzdát se práva podat odvolání projevil opakovaně a vlastnoručně, nešlo tedy jen o prostý podpis formulářového podání připraveného správním orgánem. Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel ani nenamítal, že by vlastnoručně zapsaný text v azbuce měl snad znamenat nesouhlas se vzdáním se práva na odvolání, či jinak indikovat nedostatek jeho svobodné vůle při předmětném procesním úkonu.

[20] Okolnosti případu rovněž nesvědčí závěru, že by stěžovatel tomuto úkonu neporozuměl. V prvé řadě je nutné vyzdvihnout fakt, že stěžovatel byl při oznámení zahájení správního řízení o vyhoštění poučen o svých procesních právech, přičemž toto poučení bylo tlumočeno do ruského jazyka. Stěžovatel při převzetí oznámení o zahájení správního řízení (listina datovaná dnem 10. 3. 2017, č. j. KRPA-87490-13/ČJ-2017-000022-ZAM) písemně uvedl, že souhlasí s tím, aby bylo celé správní řízení vedeno v jazyce českém za přítomnosti tlumočníka do jazyka ruského (toto stěžovatel rovněž stvrdil svým podpisem, pod kterým je rovněž podpis ustanovené tlumočnice). Stěžovatel v řízení před správním orgánem I. stupně nikdy nevznesl námitku, že by průběhu řízení nebo konkrétnímu úkonu neporozuměl, vůči způsobu tlumočení nevznesl žádné výhrady. Přítomná tlumočnice stěžovateli překládala jak otázky kladené správním orgánem, tak i obsah rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tyto skutečnosti vyplývají ze správního spisu a stěžovatel je ani v kasační stížnosti nezpochybnil. Je také třeba souhlasit s městským soudem, že správní spis dokládá, že stěžovatel byl schopen adekvátně reagovat na jemu pokládané otázky. Pokud tedy stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že tlumočení za užití ruského jazyka nerozuměl, je toto jeho tvrzení v přímém rozporu s obsahem správního spisu, a to zejména s protokolem o výslechu stěžovatele ze dne 10. 3. 2017, č. j. KRPA-87490-14/ČJ-2017-000022-ZAM, v jehož závěru (str. 6) je stěžovatel tázán: „*Rozuměl jste všem kladeným otázkám?*“, načež odpověděl „*Ano.*“ Toto stěžovatel stvrdil svým podpisem. Nejvyšší správní soud má za to, že pokud by stěžovatel skutečně nerozuměl tlumočení za použití ruského jazyka, musela by být jeho odpověď na výše uvedenou otázku negativní, resp. alespoň přibližně ve tvaru: „*Položené otázce nerozumím.*“ Lze se proto přiklonit k názoru městského soudu, že stěžovatel namítal neporozumění ruskému jazyku při tlumočení nedůvodně.

[21] Bez relevance není ani fakt, že správní spis obsahuje úřední záznam o zajištění cizince ze dne 9. 3. 2017, č. j. KRPA-87490/2/ČJ-2017-000022, jehož třetí strana sestává z písemného poučení stěžovatele jakožto osoby omezené na osobní svobodě, vyhotoveného v ukrajinštině a stěžovatelem vlastnoručně podepsaného. Stěžovateli se tak hned v počátku jeho komunikace se správním orgánem dostalo náležitého písemného poučení v mateřském jazyce, čímž mu byla prokazatelně zprostředkována paleta jeho procesních oprávnění (včetně práva na právní pomoc). Řízení ve věci správního vyhoštění přitom bylo zahájeno neprodleně po skončení zajištění a zde již byla stěžovateli ustanovena tlumočnice (byť do jazyka ruského).

[22] Co se týče možného nátlaku správního orgánu na účastníka řízení, Nejvyšší správní soud k této otázce uvedl v rozsudku ze dne 22. 8. 2017, č. j. 2 Azs 225/2017 - 22, následující: „*Obecně lze konstatovat, že povinnost prokázat určité tvrzení spočívá na bedrech*

toho účastníka, který je uplatnil. Pokud by skutečně byl na stěžovatelku vyvíjen v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně nátlak, jednalo by se o excesivní postup správního orgánu, který nelze v běžných případech presumovat, pročež je třeba jej náležitě prokázat. Správní orgán však stěží může prokázat, že se jeho postup od běžných případů nikterak nelišil, nedisponuje-li např. kompletním videozáznamem veškeré komunikace jeho pracovníků se stěžovatelkou (...) (tj. prokazování negativní skutečnosti). Byla to naopak stěžovatelka, kdo v tomto ohledu nesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní."

[23] Námitku, že na něj byl vyvíjen nepřiměřený nátlak, formuloval stěžovatel v odvolání, žalobě i v kasační stížnosti velmi obecně, omezil se jen na prosté tvrzení, že byl nátlaku vystaven; ani se nepokusil vymezit, v čem konkrétně měl tento „nátlak" spočívat (pouze z kasační stížnosti lze dovodit, že v důsledku kapciózních a sugestivních otázek správního orgánu měl mít stěžovatel obavy z „citelnější újmy"). Je nepochybné, že zajištění stěžovatele a rychlý sled procesních úkonů správního orgánu vytvořily pro stěžovatele do určité míry hektickou a stresující situaci, jak stěžovatel uvedl. To však v posuzované věci stěží mohlo mít na účastníka řízení takový vliv, který by vylučoval jeho svobodnou vůli. K tomu by musely přistoupit zvláštní okolnosti nebo excesivní postup správního orgánu. V takovém případě je však adekvátní očekávat, že stěžovatel bude schopen popsat, v čem tento exces spočíval. Případné kladení kapciózních a sugestivních otázek by přitom mohlo při výslechu stěžovatele směřovat toliko ke skutkovým okolnostem rozhodným pro naplnění podmínek uložení správního vyhoštění; postrádá ovšem patrnou souvislost s momentem vzdání se odvolání ze strany stěžovatele a nelze z toho bez dalšího dovodit, že by na stěžovatele byl vyvíjen nátlak, aby se práva na odvolání proti své vůli vzdal.

[24] S ohledem na okolnosti tohoto případu (na rozdíl od věci rozhodované rozsudkem ze dne 8. 11. 2017, sp. zn. 5 Azs 272/2017) a nekonkrétnost žalobní námitky o nátlaku správního orgánu prvního stupně, má Nejvyšší správní soud za to, že městský soud se k této věci dostatečně vyjádřil v odůvodnění svého rozsudku. Uvedl, že pouhý rychlý postup v řízení a s tím spojený určitý stres, v němž se stěžovatel nacházel, nelze považovat za nátlak, který by měl za následek neúčinnost prohlášení stěžovatele o vzdání se práva na odvolání, resp. že ze spisu nevyplývá žádné působení správního orgánu prvního stupně na žalobce, které by bylo možno hodnotit jako nepřípustný nátlak za účelem vynucení vzdání se práva na odvolání.

[25] Co se týče namítaného neprovedení svědeckých výpovědí dalších cizinců zajištěných v rámci téže provozovny, tento návrh stěžovatel v řízení o žalobě neuplatnil a ani nenamítal, že by pochybil žalovaný, pokud tyto osoby nevyslechl jako svědky. Stěžovatel v žalobě neuvedl ani námitku, že mu byl tlumočník ustanoven až po zahájení správního řízení o vyhoštění, takže mu nebylo řádně přetlumočeno zahájení správního řízení, včetně poučení o jeho právech. Stěžovatel tedy nemůže vytýkat městskému soudu, že se k této námitce nevyjádřil, když ji v žalobě vůbec neuvedl, a tato námitka je tedy v řízení o kasační stížnosti nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[26] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů. Naproti tomu procesně úspěšnému žalovanému patrně nevznikly v řízení o kasační stížnosti náklady, které by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti, a které by mu tedy patřilo přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu